

Els Florijn

Zeeglas

Mozaïek | Novelle

Els Florijn

Zeeglas

Novelle

Mozaïek, Utrecht | BCB, Harderwijk

I

1944

... een bijzondere dag. Ik heb vanmorgen vroeg de ramen van mijn slaapkamer opengezet en ik rook dat de wind van zee kwam. Vanuit mijn bed zag ik de zon langzaam opkomen boven de huizen, en ik heb me er over verbaasd dat er nog zo veel schoonheid wordt uitgespreid over deze geschonden stad.

Ik ben net terug van boodschappen doen. Er is iets vreemds gebeurd en daar moet ik over schrijven.

Ik heb vandaag een man ontmoet. Ik stond in de rij voor de slager en hij kwam aanlopen. Misschien moest hij toezicht houden, want hij bleef aan de zijkant van de rij staan wachten. Wij keken elkaar aan en toen be kroop me het gevoel dat ik hem eerder had gezien. Het voelde als een schok die je voelt als je iemand ziet die je graag mag.

Ik denk dat hij het ook voelde, want hij bleef me aanstaren. Het werd gênant.

De vrouw achter mij gaf me een duwtje in mijn rug en ik deed een paar stappen naar voren. De rij was opgeschoven.

Ik voelde zijn blik, mijn hoofdhuid tintelde.

'Smerige Duitser,' siste iemand voor me, zo zacht dat

bij het niet kon boren. En toen pas besepte ik dat hij een uniform droeg, dat hij Duits was, en dat ik hem dus helemaal niet kon kennen.

Ik was al op weg naar huis, toen hij ineens naast me kwam lopen. 'Laat mij die tas maar dragen,' zei hij. Hij zei het in het Frans.

'Hoe kan het dat je Frans praat?' vroeg ik, zonder erbij na te denken dat ik niets aan een vijand zou moeten vragen, en hij vertelde dat hij in de buurt van Lotharingen woonde, net over de grens.

Hij pakte mijn tas en ik wist dat ik moest zeggen dat ik niet wilde dat hij die zou dragen, maar ik zweeg. Hij vroeg hoe ik heette.

'Esmee,' zei ik. Mijn achternaam durfde ik niet te zeggen.

'Ik ben Franz Walser,' zei hij. 'Waar woon je?'

We praatten samen en hij deed erg zijn best om me op mijn gemak te stellen, maar ik voelde me lopen met een Duitser in uniform naast me.

Het is of ik hem nu nog ruik, een vage, vertrouwde geur.

'Geef mijn tas maar,' zei ik, toen we vlak bij mijn appartement waren.

Hij gaf me de tas en onze vingers raakten elkaar. Hij zei: 'Tot ziens,' en ik moest moeite doen om niet om te kijken toen ik verder liep. Ik weet zeker dat hij me naar binnen heeft zien gaan. Het maakt me bang.

Als de grootmoeder van Julie sterft, laat ze haar iets na waar niemand van wist: een appartement in Parijs. Zeventig jaar heeft het op slot gezeten en zijn de spullen onaangeroerd blijven staan.

Julie gaat in Parijs op zoek naar het verhaal achter het overhaaste vertrek van haar grootmoeder. Wat is er in de oorlogsjaren gebeurd? Als ze dagboeken van haar grootmoeder in handen krijgt, ontrafelt het verleden zich langzaam maar zeker tot een ontluisterende ontknoping.

Els Florijn vertelt een ontroerend verhaal bij een bizarre ontdekking die een paar jaar geleden in Parijs werd gedaan.

Els Florijn (1982) is de auteur van bestsellers als *Het meisje dat verdween* (2010) en *Rode papaver* (2017).

ISBN 978 90 239 5376 0 | NUR 301

Brancheorganisatie voor het
Christelijke Boeken- en Muziekvak

uitgeverijmozaiek.nl

9 789023 953760 >